

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi április hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és a 2017. évi május hó 5. napján nyilvánosan kihirdette az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság a sikkasztás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott és 4 társa** ellen indult büntetőügyben a Szekszárdi Törvényszék 8.B.125/2015/17. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

I.rendű vádlottcselekményeit

- a Btk.372.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő tettesként, folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettének,
- a Btk.405.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett tartozás fedezete elvonása büntettének,
- a Btk.282.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő felbujtóként elkövetett bűnpártolás büntettének, és
- 2 rb. a Btk.345.§-ában meghatározott hamis magánokirat felhasználása vétségének, melyek közül egy cselekmény társtettesként és folytatólagosan, egy cselekmény pedig felbujtóként elkövetett -;

II.rendű vádlottcselekményeit

- a Btk.372.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettének,
- a Btk.405.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett tartozás fedezete elvonása büntettének,
- a Btk.282.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő felbujtóként elkövetett bűnpártolás büntettének, és

- 2 rb. a Btk.345.§-ában meghatározott hamis magánokirat felhasználása vétségének, melyek közül egy cselekmény társtettesként és folytatólagosan, egy cselekmény pedig felbujtóként elkövetett -;

III.rendű vádlottcselekményeit

- az 1978. évi IV. törvény 244.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő bűnpártolás büntettének, és
- az 1978. évi IV. törvény 276.§-ában meghatározott magánokirat-hamisítás vétségének -,

IV.rendű vádlottcselekményeit

- a Btk.282.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett bűnpártolás büntettének, és
- a Btk.372.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettének -, míg

V.rendű vádlottcselekményét

- az 1978. évi IV. törvény 244.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő bűnsegédként elkövetett bűnpártolás büntettének minősíti.

A III.rendű vádlott tal szemben kiszabott összesen 450.000 (négy százötvenezer) forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 1.500 (egyezeröt száz) forintoként kell egy-egy napi fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

A pénzbüntetésbe a 2009. évi október hó 9. napjától a 2009. évi október hó 10. napjáig helyesen előzetes fogvatartásban töltött időt kell beszámítani akként, hogy egy napi előzetes fogvatartásnak egy napi tétel felel meg.

III.rendű vádlottvonatkozásában 23.312.000 (huszonhárommillió-háromszáztizenkettőezer) forintba vagyonekobzást is elrendel.

Az IV.rendű vádlottal szemben alkalmazott jogkövetkezményt 2 (kettő) év próbára bocsátásra enyhíti.

A vele szemben alkalmazott vagyonekobzás összegét 1.878.000 (egymillió-nyolcszázhetvennyolcezer) forintban és a Magyar Államkincstár Bü.90.461. számú letétjeként kezelt 2.000 (kettőezer) euróban határozza meg.

Egyúttal IV.rendű vádlottvonatkozásában a feltételes szabadságra, az előzetes mentesítésre, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására és a 2.000 (kettőezer) euró elkobzására vonatkozó ítéleti rendelkezéseket mellőzi.

A részére kiadni rendelt 280.000 (kettőszáznolcvanezer) forintot a vele szemben alkalmazott vagyonelkobzás és bünyügyi költség megfizetésére kötelezés biztosítására visszatartani rendeli.

A V.rendű vádlottal szemben alkalmazott jogkövetkezményt 1 (egy) év próbára bocsátásra enyhíti, egyúttal az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó ítéleti rendelkezést mellőzi.

A I.rendűés II.rendű vádlottak által a **zrt1.** (....., utca ..-... szám alatti) magánfél részére egyetemlegesen megfizetendő kártérítés összege helyesen 745.698.950 (hétszáznegyvenötmillió-hatszázkilencvennyolcezer-kilencszázötven) forint.

Kötelezi továbbá I.rendű és II.rendű vádlottakat, hogy a megítélt polgári jogi igények tekintetében egyetemlegesen fizessenek meg - az állami adóhatóság felhívására, az abban írt módon és időben - összesen 1.800.000 (egymillió-nyolcszázezer) forint le nem rótt illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az ítéletét helyesen a 2016. január 29-én és a 2016. március 11-én megtartott nyilvános tárgyalás alapján hozta meg, és azt 2016. március 24-én nyilvánosan hirdette ki.

Kötelezi III.rendű vádlottat 22.030 (huszonkettőezer-harminc) forint másodfokú eljárásban felmerült bünyügyi költség megfizetésére az állam részére.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész I.rendűés II.rendű vádlottak terhére jelentett be fellebbezést; részben a tényállás 1./ pontjában írt cselekményük súlyosabb, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 372.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő sikkasztás büntettekénti minősítése, részben pedig hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás alkalmazása érdekében. Ezen túlmenően I.rendű vádlottelsődlegesen bizonyítottság hiányában történő felmentés, illetve másodlagosan hatályon kívül helyezés és új eljárásra kötelezés céljából, II.rendű vádlottés védője a büntetőjogi felelősség megállapítása, valamint a polgári jogi igény megítélése miatt, felmentés végett, III.rendű vádlottvédője és IV.rendű vádlottfelmentésért, illetve

enyhítésért, míg V.rendű vádlottés védője felmentésért fellebbezett. Jogorvoslati kérelemmel élt a **zrt1.** magánfél is, képviselője útján magasabb - az előterjesztett polgári jogi igénytel egyező - összegű kártérítés megállapítását kérte.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelenlévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn. Indítványozta a sikkasztással érintett takarmánykukorica teljes mennyiségének 16.600,6 tonnában történő megállapítását, illetve - az elkövetési értékkel összefüggésben - annak helyesbítését, hogy a tényállás I/A., I/B. és I/F. pontjaiban írt termény ára 962.700.000 forint, míg a tényállás I/C., I/D. és I/E. pontjaiban írt termény ára 84.977.280 forint volt. Ehhez igazodóan I.rendűés II.rendű vádlottak 1.047.677.280 forintra elkövetett vagyon elleni cselekményét a Btk.372.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetteként kérte minősíteni, annak megállapításával, hogy azt I.rendű vádlotttettként, míg II.rendű vádlottbűnsegédként valósította meg. A kiszabott büntetés súlyosbítása mellett a Pécsi Fellebbviteli Főügyészség indítványt tett végül a IV.rendű vádlottrészére kiadni rendelt 280.000 forintnak a vele szemben alkalmazott vagyonelkobzás, illetve bűnügyi költség megfizetésének biztosítása céljából való visszatartására.

A nyilvános ülésen a védők a bejelentett fellebbezéseikkel egyező tartalommal szólaltak fel.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogorvoslattal megtámadott határozatát a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 348.§ (1) bekezdése alapján - a Be.348.§ (2) bekezdésében írt korlátok között - az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem volt tehát annak tárgya I.rendűés II.rendű vádlottakat 3 rendbeli hitelezési csalás büntette tekintetében, illetve III.rendű vádlottat felbujtóként elkövetett bűnpártolás büntette tekintetében érintő felmentő rendelkezés, miután azt fellebbezés nem támadta.

A fentiek szerint korlátozott terjedelmű felülbírálat során a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- II.rendű vádlottvált büntetve: a Tamási Városi Bíróság a B.256/1995/34. számú és a Tolna Megyei Bíróság Bf.115/1997/23. számú határozatával 1997. december 17-én jogerőre emelkedett ítéletével folytatólagosan elkövetett csempészet büntette és 4 rb. adócsalás büntette miatt 4 év börtönre, 4 év közügyektől eltiltásra és 10.000.000 forint vagyonelkobzásra ítélte. Büntetéséből

2000. június 15-én feltételesen szabadult, a feltételes szabadság 2001. június 14-én járt le.

Cukorbetegségben, pikkelysömörben és 2011. óta légzési elégtelenségben szenved. Ez utóbbi miatt rendszeres tüdőgyógyászati kezelésben részesül, illetve napi rendszerességgel - mobilitást is biztosító - oxigéntartályt használ.

2016. május 1-én a,utcai Baleseti Központ Idegsebészeti Osztályán koponyasérüléssel kezelték, ekkor a fejtető jobb oldalán és a falcsont tarkótáj felé eső vetületében repesztett sebzéseket diagnosztizáltak. Az ekkor elvégzett vizsgálatok agyrázkódás bekövetkezését igazolták, a későbbiek pedig azt, hogy keményburok alatti bevérzés is keletkezett. Ez utóbbival összefüggésben II.rendű vádlottat 2016. június 22-én megműtötték, majd hat napig tartó intenzív osztályos megfigyelés után az otthonába bocsátották. E koponyatrauma óta állandó fejfájásra és látászavarra panaszkodik, a műtétet követően epilepsziás roszulléte is jelentkezett (*Bf.II.30/2016/9. szám alatti orvosszakértői lelet és vélemény*).

- III.rendű vádlottat - a határozat 9. oldal 4. bekezdésében feltüntetett elítélésen túlmenően - a Budai Központi Kerületi Bíróság a 2010. február 26-án jogerőre emelkedett 8.B.XI.2053/2009/17. számú határozatával számvitel rendje megsértésének vétsége miatt 1 évre próbára bocsátotta (*Szekszárdi Törvényszék 8.B.175/2010/30/I. és II. szám alatti erkölcsi bizonyítvány*).

- V.rendű vádlottgyermek meg született, így egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik (*Bf.II.30/2016/14. számú jegyzőkönyv*).

- A 2007. október 11-én kelt KSZ-07/004342 számú közraktári szerződéshez kapcsolódóan kiállított 14 darab közraktárjegy - a határozat 14. oldal 1. bekezdésében felsoroltakon túlmenően - a 90210. és a 90211. sorszámuakat is magában foglalta.

E megállapodást a **kft1.**, mint letevő képviselőjében kizárólag II. r. vádlott írta alá, így helyesen ő tette azt a valótlan tartalmú nyilatkozatot, hogy a 2. pontban meghatározott - VL-50/2007. szám alatti zárolási jegyzőkönyvvel átadott - 7.000 tonna kukorica a tulajdonát képezi, per-, teher- és igénymentes, annak forgalomképességét korlátozó tény, körülmény nem áll fenn (*nyomozati iratok I/12. kötet 657-661. oldal*).

- Az 1/C. pontban megjelölt 17000487 sorszámu számla alapján a **sértett1-t** terhelő teljesítési dátum helyesen a 2007. év október hó 5. napja volt (*nyomozati iratok I/13. kötet 1. oldal*).

- Az 1/F. pontban írt - 1.000 tonna takarmánykukorica értékesítéséről szóló - 12. sorszámu adásvételi szerződéshez és átadás-átvételi jegyzőkönyvhöz csatolt minőségi tanúsítványt a **kft3** helyesen 1491-3 szám alatt iktatta *(nyomozati iratok I/13. kötet 641. oldal)*.
- A tényállás 1/A., 1/B., 1/C., 1/D., 1/E. és 1/F. pontjaiban a **kft2** az általa megvásárolt takarmánykukorica felett a rendelkezési jogát akkor veszítette el véglegesen, amikor a **kft4.** képviseletében eljáró I.rendű vádlott és a vele együttműködő II.rendű vádlotta 2007. június 26-ai keretszerződés hatálya alá tartozó terményt kívülálló, harmadik fél részére értékesítette. Ez a tényállás 1/A. pontjában írt 6.000 tonna takarmánykukoricához kapcsolódóan - több részletben - 2008. július 28. és augusztus 15. napjai között, a tényállás 1/B. pontjában írt 7.000 tonna takarmánykukoricához kapcsolódóan 2008. július 30-án és augusztus 1-én, míg a tényállás 1/C. pontjában írt 1.000 tonna, a tényállás 1/D. pontjában írt 1.018,02 tonna, a tényállás 1/E. pontjában írt 932,58 tonna és a tényállás 1/F. pontjában írt 1.000 tonna takarmánykukoricához kapcsolódóan pontosan meg nem állapítható időpontban, de legkésőbb 2008. augusztus 31. napjáig történt meg.

A szóban forgó időpontokban a tényállás 1/A. pontjában írt 6.000 tonna takarmánykukorica értéke 269.520.000 forint, a tényállás 1/B. pontjában írt 7.000 tonna takarmánykukorica értéke 314.440.000 forint, a tényállás 1/C. és 1/F. pontjaiban írt 1.000-1.000 tonna takarmánykukorica értéke 44.920.000-44.920.000 forint, a tényállás 1/D. pontjában írt 1.018,02 tonna takarmánykukorica értéke 45.729.458 forint, míg a tényállás 1/E. pontjában írt 932,58 tonna takarmánykukorica értéke 41.891.493 forint volt.

Az összesen 16.950,6 tonna takarmánykukorica kívülálló, harmadik fél részére történő értékesítésével a **sértett1**-nek 761.420.951 forint kára keletkezett.

Miután a **kft2** az általa megvásárolt és kifizetett takarmánykukoricához nem jutott hozzá, 2008. szeptember 19-én - jogi képviselője útján - büntetőeljárást kezdeményezett. Ezt követően, 2009. június 4-én a **kft4.**en 350 tonna takarmánykukoricát szolgáltatott ki a **sértett1**-nek, 15.722.000 forint értékben.

Így a **kft2** 761.420.951 forint összegű kárából 15.722.000 forint megtérült. A meg nem térült kár összege: 745.698.951 forint.

- A tényállás 3/A. és 3/B. pontjaiban megjelölt - III.rendű vádlotti tartózkodásának a költségeire szánt - pénz azonos helyről származott,

függetlenül attól, hogy annak első részét II.rendű vádlott, míg a többit I.rendű vádlottbocsátotta IV.rendű vádlott rendelkezésére.

IV.rendű vádlottaz így átvett pénzből 2009. januárjában 8.000 euró, míg 2009. februárjában 900 euró vonatkozásában tért el a kapott utasítástól, oly módon, hogy a szóban forgó összegeket - III.rendű vádlottrészére történő eljuttatása helyett - a saját céljaira fordította.

E cselekmény elkövetése folytán IV.rendű vádlott .478.000 forinthoz jutott hozzá.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól; az tehát hiánytalan, teljeskörűen felderített, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi előírások megtartásával folytatta le, olyan részletességgel, hogy a felmerülő ténybeli és jogi kérdésekben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. Feltárta és értékelési körébe vonta mindazokat az adatokat, melyek a releváns múltbeli történések rekonstruálásához szükségesek voltak, azok tartalmi hitelességéről és bizonyító erejéről, illetve - ezzel összefüggésben - a vádlotti védekezések elvetésének az okairól logikus magyarázatokkal adott számot. Az indokolási kötelezettségének magas színvonalon, ellenőrizhető és nyomon követhető érvek kifejtésével tett eleget.

Sajátossága volt az eljárásnak, hogy azt - a Be.287.§ (3) bekezdésében írt hat hónapos tárgyalási időköz túllépése miatt - kétszer is előlről kellett kezdeni. Első alkalommal, a 2013. évi április hó 24. napján megtartott tárgyaláson II.rendű vádlottmeghatalmazott védője nem jelent meg, így a védelmét dr. **ügyvéd1** kirendelt védő látta el. Ekkor az elsőfokú bíróság - a Be.287.§ (4) bekezdésén alapuló felhatalmazás alapján - ismertette a korábban lefolytatott bizonyítás anyagát, melyre a jelenlévő II.rendű vádlottészrevételeket tett. Mindez azonban a fontosságát veszítette, amikor az elsőfokú bíróság az eljárását 2013. augusztus 26-án ismételten felfüggesztette és azt csak 2016. január 29-én tudta folytatni. Ekkor ugyanis II.rendű vádlottés meghatalmazott védőjének a jelenlétében történt meg a korábbi tárgyalási jegyzőkönyvek ismertetése, így - ilyen előzmények után - semmiféle jelentősége nem maradt annak, hogy a 2013. április 24-ei tárgyaláson sérült-e a hatékony védekezéshez való jogosultság.

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt dr. Sz. F. rendőr alezredes és dr. Sz. Gy. ügyvéd ellen indult eljárás eredményre nem vezetett; azt a nyomozó hatóság a Be.190.§ (1) bekezdés a) és b) pontjaiban írt okokból megszüntette, illetve az ezt kifogásoló panaszokat elutasította. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság - észelve **tanú1** tanú nyomozati kihallgatásának vitatható körülményeit - a szóban forgó személy Tolna Megyei Rendőr-főkapitányságon jegyzőkönyvbe foglalt vallomását kirekesztette a bizonyítékok köréből és csak azt vette figyelembe, amit a tárgyaláson közvetlenül elmondott. Meg kell azonban jegyezni, hogy az egyébként figyelmen kívül hagyott nyomozati vallomás sem tartalmazott olyan - a bíróság előtt elmondottaktól eltérő - állításokat, melyek az ügy megítélését más megvilágításba helyezték volna.

Ezt meghaladóan sem merült fel az érdemi elbírálást akadályozó körülmény.

Ezért a hatályon kívül helyezésre és a megismételt eljárás lefolytatásának az elrendelésére irányuló védői álláspontok megalapozatlannak mutatkoztak.

I.rendűés II.rendű vádlottak védekezésében központi helyet foglalt el a **kft2**-el megkötött szerződések magánjogi érvénytelenségével kapcsolatos érvelés, mely áttételesen - a bűnpártolással kapcsolatos alapbűncselekmény hiányára alapítottan - III.rendű, IV.rendűés V.rendű vádlottakat is érintette.

Mindenekelőtt azt szükséges hangsúlyozni, hogy teljességgel téves a **zrt1.**, illetve a **kft2** működésének olyan beállítása, mintha ez utóbbi gazdasági társaság a 2007. június 26-ai keretszerződés megkötésével jogszabályba ütköző, tilalmazott vagy színlelt jogügyletekre épülő tevékenységet végzett volna. Ezért szóba sem jöhetett az, hogy a pénzügyi vállalkozás vagyonaiban beálló értékcsökkenés a **kft2** felróható magatartására, az általa kötött megállapodás kifogásolható polgári jogi vonatkozásaira lett volna visszavezethető.

A rendelkezésre álló iratok tartalmából ennek éppen az ellenkezője állapítható meg. A **zrt1.**, illetve a **kft2** szóban forgó tevékenységét a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete többször is vizsgálta, azzal kapcsolatosan észrevételeket tett és állásfoglalásokat fogalmazott meg. Egyetlen esetben sem merült fel azonban az, hogy a „Keretszerződés áruk vásárlásáról és a visszavásárlási, illetve vevőkijelölési jog alapításáról” elnevezésű megállapodás mögött jogellenes szándékok, tilalmazott törekvések húzódnának meg.

A keretszerződés aláírásának a hátterében a **kft4.** készleteinek a felhalmozódása állott, az a körülmény, hogy a lassú, esetenként több szempontból is bizonytalan értékesítés

átmenetileg veszteségeket idézett elő. Ennek kiküszöbölése érdekében a **kft4.** meghatározott vételár ellenében a raktározott termékeit eladta a **sértett1**-nek, oly módon, hogy - opciós díj kikötésével - lehetőséget kapott a visszavásárlásra, vagy arra, hogy kedvezőbb feltételek esetén másik vevőt jelöljön ki.

További sajátossága volt a megállapodásnak, hogy a betakarított termés az eladó birtokában maradt, azokon a telephelyeken, melyeket a **kft4.** saját tulajdonaként vagy bérleményként üzemeltetett. Ilyen körülmények között nyilvánvaló, hogy a **kft2** a vételár kifizetését feltételhez kötötte; leginkább annak kölcsönös elismeréséhez és megállapításához, hogy a szerződéssel érintett áruk tekintetében tulajdonjogot szerzett. Ez okból kellett a **kft4**-nek az értékesített terményeket elkülönítetten kezelnie és őriznie, végső soron úgy, mintha letéteményes lenne.

Mindezek alapján a **kft2** alappal számíthatott arra, hogy az opciós időszak elteltével - a visszavásárlási és vevő kijelölési jog gyakorlásának hiányában - a **kft4.** az egyes megállapodásokhoz kapcsolódó mezőgazdasági terményeket a részére szerződésszerűen kiszolgáltatja.

Az adásvételi szerződések tárgya minden esetben betakarított takarmánykukorica volt, olyan termék, mely - polgári jogi megközelítésben - helyettesíthető dolognak minősült. Azonosítását a mennyiségének és a tárolási helyének a megjelölése, valamint a helyszíni vizsgálatról készült okirat szolgálta, az a tanúsítvány, melyet - nyilvántartási szám feltüntetésével - a minőségellenőrzési hatóság állított ki. A magánjogi szerződésekben ez utóbbi tanúsítvány jelenítette meg a terméket, lehetőséget teremtve arra, hogy az áru - pusztán a fizikai valóságát igazoló okiraton keresztül - a kereskedelmi forgalom szereplője legyen. Ez okból a birtokba adása is a tanúsítványok megtekintésével és tartalmi hitelességének az elfogadásával történt meg.

Mindez azonban semmilyen formában nem érintette az áru tulajdonjogi helyzetét; azt a tényt, hogy az adásvételi szerződések aláírása és a **kft2** pénzügyi teljesítése után a tárolt takarmánykukorica a **kft4.** vonatkozásában már rábízott, idegen dolog volt. A szerződéses kapcsolat további részleteinek a vizsgálatakor ezt nem lehetett szem elől téveszteni.

Hangsúlyozni szükséges azt is, hogy I.rendű és II.rendű vádlottak számára a szóban forgó megállapodások esetleges magánjogi érvénytelensége - akár semmissége - sem jelenthetne büntetlenséget. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 237.§ (1) bekezdése értelmében ugyanis érvénytelen szerződés esetében a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kell visszaállítani. Ilyen esetekben tehát - egy objektív folyamat részeként - olyan helyzetet kell teremteni, mint amilyen akkor lett volna, ha a felek az érvénytelen szerződést meg sem kötik. Az e körben érvényesülő

ítélkezési gyakorlat szerint azonban ezt csak az kérheti, aki az általa már megkapott szolgáltatást képes visszaadni, ahogyan arra a **zrt1.** magánfél jogi képviselője is helyesen utalt.

Fel sem merülhet az érvénytelenségre hivatkozó fél büntetlensége akkor, ha az általa átvett szolgáltatás vonatkozásában büntetőjogilag releváns - törvényi tényállás megvalósításával járó - magatartást tanúsított. Márpedig a jelen ügyben éppen erről volt szó, miután a **kft4.** azért nem tudott a rábízott takarmánykukoricával elszámolni, mert azt jogellenesen harmadik személy részére értékesítették. Ilyen körülmények között a szerződés semmisségére történő pusztá hivatkozás mindössze a büntetőjogi felelősségre vonás alóli kibújást jelentené.

Ekként a szerződéses kapcsolattal szemben felhozott vélt vagy valós magánjogi kifogásoknak a továbbiakban nem lehetett jelentőséget tulajdonítani; így annak sem, hogy a visszavásárlási és vevőkijelölési jog gyakorlásának az ellentételezéseként kikötött opciós díj mértéke mutatott-e egyoldalú aránytalanságot. Ezek a részletek ugyanis már nem tartoztak azokhoz a tényekhez, melyek a büntető anyagi és eljárási jogszabályok alkalmazása szempontjából fontossággal bírtak volna. Ezért erre vonatkozóan - a Be.75.§ (1) bekezdésében írtakból következően - további bizonyítást sem kellett felvenni.

Szembetűnő volt az is, hogy I.rendűés II.rendű vádlottak a több évig tartó eljárás során a legcsekélyebb magyarázatot sem adták arra, hogy a hozzávetőlegesen 16.000 tonna takarmánykukoricával miért nem tudtak elszámolni. Előfordult, hogy a felelősséget egymásra hárították vagy a hatóságokkal való együttműködés után a vallomástételt megtagadták, még később pedig az, hogy az ügyben eljáró személyek ellen büntető feljelentést tettek. Ezzel párhuzamosan megpróbáltak nagyobb teret engedni az ügy magánjogi vonatkozásainak, illetve kétségbe vonták a különböző helyeken tárolt takarmánykukorica azonosíthatóságát, miközben jól érzékelhetően elzárkóztak az ellenőrizhető, dokumentálható részletek előadásától.

A másodfokú bíróság megítélése szerint mindezek ellenére a tényállás 1/A., 1/B., 1/C., és 1/F. pontjaiban írt takarmánykukorica útja a rendelkezésre álló dokumentumok áttekintésével kétséget kizáró bizonyossággal nyomon követhető volt. Elsőként az, hogy a minőségi tanúsítvány alapján azonosítható áru az adásvételi szerződés megkötését követően melyik tárolóba került. Ezt követően - éppen a minőségi tanúsítványok nyilvántartási számára visszavezethetően - előbb a **zrt2**vel kötött közraktározási szerződések megkötésének, illetve a közraktári jegyek kiállításának a tényét lehetett megállapítani, majd azt, hogy később a zárolt kukoricát melyik gazdasági társaság javára szabadították fel. Ez összesen 15.000 tonna

betakarított terményt érintett, hangsúlyozottan oly módon, hogy az adásvételi szerződésben szereplő - az áru további azonosítását lehetővé tevő - adatok feltüntetése a **kft4.** képviselőjében eljáró I.rendű vádlotttudtával és beleegyezésével történt.

A fennmaradó - számottevő jelentőséggel már nem bíró - 1.950,6 tonna kukorica vonatkozásában pedig az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a felismerésre, hogy annak sorsa az előzőekben érintett nagyobb mennyiségű terményekétől semmiben sem különbözött. A tényállás 1/A., 1/B., 1/C. és 1/F. pontjaiban írt kukoricát - a 2007. június 26-ai keretszerződésben foglaltak megsértésével - bizonyíthatóan értékesítették, olyképpen, hogy arra I.rendűs II.rendű vádlottak elfogadható magyarázatot nem adtak. Ugyanakkor a további - a tényállás 1/D. és 1/E. pontjaiban írt - kukoricával sem tudtak elszámolni, így logikus az a következtetés, hogy a **kft4-re** rábízott teljes mennyiség sorsa azonosan alakult.

Különösen igaz ez a megállapítás annak ismeretében, hogy I.rendűs II.rendű vádlottak 2008 tavaszától kezdődően hozzávetőlegesen 16.500 tonna kukorica vonatkozásában tettek előkészületeket arra, hogy III.rendű vádlottközreműködésével a keletkezett hiányt elleplezzék. Ez okból bocsátottak a rendelkezésére különböző összegeket; előbb 700.000 forintot a **kft5.** megalapítására, majd további 20 millió forintot arra, hogy valótlan tartalmú tartozáslismerő nyilatkozatot, illetve önmagára nézve terhelő vallomást tegyen.

E megbeszélések során I.rendűs II.rendű vádlottak a keletkezett hiányt mindvégig 16.500 tonna mennyiségként kezelték, ezért is kellett III.rendű vádlottnak - az állítólagos őrzés tekintetében - ilyen tartalmú megbízási szerződést aláírnia. Nyilvánvalóan a jogosulatlan értékesítéssel előidézett hiány mértékével hozható összefüggésbe az is, hogy I.rendűs II.rendű vádlottak a büntetőjogi felelősség áthárítására huszonötmillió forintot meghaladó összeget mozgósítottak, részben azért, hogy a számonkérés előlre szökött III.rendű vádlottkülföldi tartózkodását meg tudják hosszabbítani.

Az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos ténymegállapításai a széles körben feltárt bizonyítékok logikus értékelésén alapultak: részben az eljárás különböző szakaszaiban jegyzőkönyvbe foglalt vallomások gondos elemzésén, részben pedig olyan okiratok felhasználásán, melyek hitelességéhez kétség sem fér. Így a tényállás 1., 2., 3. és 4. pontjaiban rögzítettek - a büntetőjogi főkérdéseket érintően - a múltbeli történéseket hűen adták vissza.

A hosszú ideig húzódó eljárás alatt II.rendű vádlottegészségi állapotában jelentős változások következtek be, melyek részletes rögzítése - a határozat Be.258.§ (3) bekezdés b) pontja szerinti részében - nem volt mellőzhető. Ezen túlmenően más személyi adatok is kiegészítésre szorultak, míg - a tényállás 1. pontjával

összefüggésben - azt kellett pontosítani, hogy a **kft2** részére eladott és lekötött termények elvonása pontosan mikor történt meg.

Szakértő1 igazságügyi könyvszakértő a 2011. szeptember 30-ai szakvéleményéhez mellékelte a takarmánykukorica - havi bontásban részletezett - tőzsdei átlagárait. Ezek alapján lehetett az elkövetési értéket pontosan meghatározni, azt kimutatni, hogy a harmadik fél részére történő jogosulatlan eladások alkalmával a különböző mennyiségű áruk milyen értéket képviseltek. Miután a szóban forgó időpontokban a tényállás 1/A. pontjában írt 6.000 tonna kukorica 269.520.000 forintot, a tényállás 1/B. pontjában írt 7.000 tonna kukorica 314.440.000 forintot, a tényállás 1/C. és 1/F. pontjaiban írt 1.000-1.000 tonna kukorica egyenként 44.920.000 forintot, a tényállás 1/D. pontjában írt 1.018,02 tonna kukorica 45.729.458 forintot, míg a tényállás 1/E. pontjában írt 932,58 tonna kukorica 41.891.493 forintot ért, a **kft2**-t összesen 761.420.951 forint kár érte. Ebből később - 350 tonna kiszolgáltatásával - 15.722.000 forint megtérült.

A tényállás 3. pontjában megállapítottak szerint IV.rendűvádlott különböző időpontokban pénzt vett át I.rendű és II.rendű vádlottaktól, minden esetben azért, hogy azt - folyószámlára történő befizetéssel - továbbítsa an tartózkodó III.rendű vádlottnak. A pénzt ugyan különböző személyektől kapta, de az mégis azonos forrásból származott, végső soron abból a jövedelemből, mely a **kft4**. működéséhez kötődött. Ennek rögzítése és a nyilvánvaló elírási hibák kijavítása nem volt mellőzhető.

E kiegészítések és helyesbítések után az elsőfokú bíróság tényállása - figyelemmel a Be.352.§ (2) bekezdésére - irányadóvá vált a másodfokú eljárásban is.

Következésképpen a hatályon kívül helyezést célzó jogorvoslati kérelmek eredménytelennek bizonyultak.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak büntetőjogi felelősségére.

A bűncselekmények elkövetése és elbírálása között új Büntető Törvénykönyv (2012. évi C. törvény) lépett hatályba, mely indokoltá tette az időbeli hatály kérdésének vizsgálatát.

A vagyon elleni bűncselekmények minősítésénél irányadó értékhatárok körében a különösen jelentős érték fogalmi meghatározása nem módosult, ugyanakkor változás következett be a tényállás 3. pontjában szereplő 2.478.000 forint megítélése

tekintetében. Az ugyanis - szemben az 1978. évi IV. törvény 138/A.§ c) pontja szerinti besorolással - a Btk.459.§ (6) bekezdés b) pontja értelmében már csak nagyobb értéknek minősül, és így enyhébb elbírálást von maga után. Ez okból IV.rendű vádlotttekintetében az új anyagi jogi rendelkezések alkalmazásának volt helye.

I.rendűés II.rendű vádlottak a vagyon elleni cselekményeiket különösen jelentős értékre követték el, ezért esetükben a szabadságvesztésre vonatkozó előírások egybevetésének a szükségessége is előtérbe került. A Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontjában írtak szerint a visszaesőnek nem tekinthető elkövetők vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap, mely nyilvánvalóan kedvezőbb a korábbi - hasonló tárgyú - szabályozásnál. Az elbíráláskor hatályos előírások alkalmazásának a lehetőségét velük szemben ez alapozta meg.

Ugyanakkor III.rendűés V.rendű vádlottak tekintetében nem merült fel olyan körülmény, mely indokoltta tette volna a főszabálytól való eltérést. Az alkalmazható pénzbüntetés keretei szigorodtak, miután - figyelemmel a Btk.50.§ (3) bekezdésében írtakra - az egy napi tétel összegének alsó határa ezer forintra, míg a felső határa ötszázezer forintra emelkedett. Ekként esetükben az elkövetés idején hatályos 1978. évi IV. törvény rendelkezései maradtak az irányadóak.

A cselekmények minősítése csak részben felel meg a büntető anyagi jogszabályoknak.

A sikkasztás bűncselekményét az követi el, aki a rábízott idegen dolgot jogtalanul eltulajdonítja, vagy azzal sajátjaként rendelkezik.

E törvényi tényállás helyes értelmezése szerint a szóban forgó bűncselekmény aktív alanya (elkövetője) csak az lehet, akire az idegen dolgot rábízták. A jelen ügyben ez kizárólag I.rendű vádlottvált, aki a **kft4.** képviselőjében eljár és a 2007. június 26-ai keretszerződés alapján a további megállapodásokat megkötötte. Végző soron azokat az adásvételi szerződéseket, melyekben felelősséget vállalt a **kft2** tulajdonában álló takarmánykukorica saját vagyonától való elkülönítésére, letéteményesként való őrzésére és kezelésére.

E szerződéses kötelezettség megszegése többféle módon történt meg. Elsőként azzal, hogy a takarmánykukorica - a **kft2** hozzájárulása nélkül - közraktározási megállapodás tárgya lett, majd a kibocsátott közraktári jegyeket, mint az áru nyilvántartására és forgalmazására szolgáló értékpapírokat, fedezetül ajánlották a **zrt2.-**nek. E sajátjakénti rendelkezést jelentő magatartás után került sor az idegen dolog végleges eltulajdonítására, amikor azt a telephelyről kitérölték és más gazdasági

társaság részére értékesítették. A cselekmény ezzel vált véglegessé: a **kft2** a rendelkezési jogosultságát a tulajdona felett elvesztette.

Mindehhez - az összesen 16.950,6 tonna, együttesen 761.420.951 forint értékű takarmánykukorica értékesítéséhez - II.rendű vádlottaz aktív közreműködésével segítséget nyújtott. Noha a tevékenysége esetenként az idegen dolog eladására is kiterjedt, a cselekmény Btk.13.§ (1) bekezdése szerinti tette - rábízás hiányában - nem lehetett.

A **kft4.** és a **kft2** jogviszonyához kapcsolódó közraktári szerződések - a takarmánykukorica tulajdonjogát érintően - valótlan nyilatkozatokat tartalmaztak. Ezek közül a tényállás 1/A., 1/C. és 1/F. pontjaiban megjelöltek I.rendű vádlott, míg a tényállás 1/B. pontjában szereplőt II.rendű vádlotttette. A szóban forgó okiratok rövid időközönként megvalósított felhasználása azonban egységes elhatározással, egymás tevékenységének az ismeretében történt meg, így e társtettesként megvalósított cselekményeket a folytatólágosság keretein belül kellett értékelni.

Ezen túlmenően I.rendűés II.rendű vádlottak - a tényállás 2. pontjában írtak szerint - eredményesen rábírták III.rendű vádlottat arra, hogy valótlan tartalmú tartozás elismerő nyilatkozatot, készletjelentési jegyzőkönyvet és felelősségvállalási okiratot írjon alá, illetve használjon fel. Ez további közbizalom elleni bűncselekmény megállapítására adott alapot.

III.rendű vádlotta büntetőeljárás sikerének a megghiúsítására törekvő bűnpártoló tevékenységét mintegy huszonötmillió forint ellenében, haszonszerzés céljából követte el. Ezzel a körülménnyel az ügy valamennyi résztvevője tisztában volt: az anyagi támogatást biztosító I.rendűés II.rendű vádlottak éppúgy, mint a pénz átutalásával megbízott IV.rendű vádlott, vagy a szükséges információk közvetítésére vállalkozó élettárs, V.rendű vádlottis.

E bűncselekmény törvényi tényállását III.rendű vádlott valósította meg, míg abban a többiek részesként - I.rendűés II.rendű vádlottak a Btk.14.§ (1) bekezdése szerinti felbujtóként, IV.rendűés V.rendű vádlottak pedig a Btk.14.§ (2) bekezdése szerinti bűnsegédként - vettek részt.

IV.rendű vádlott- ahogyan arra a tényállás kiegészítése, illetve helyesbítése során már utalás történt - 2009 januárjában és februárjában úgy tulajdonított el összesen 8.900 eurót (2.478.000 forintot), hogy a rábízott pénz azonos forrásból származott. Ezen a jogi megítélésén nem változtatott az a technikai jellegű körülmény, hogy IV.rendű vádlotta pénz első részét II.rendű vádlottól, míg a fennmaradó összeget - egy hónappal később - I.rendű vádlottól vette át. Ez okból e cselekményt egységként kellett értelmezni és kezelni.

A tényállás 4. pontjában írt tartozás fedezete elvonásának büntettét az elsőfokú bíróság helyállóan értékelte.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság I.rendű vádlottcselekményeit

- a Btk.372.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő - a Btk.13.§ (1) bekezdése értelmében tettesként és a Btk.6.§ (2) bekezdése értelmében folytatólagosan elkövetett - sikkasztás büntettének (*tényállás 1/A., 1/B., 1/C., 1/D., 1/E. és 1/F. pont*);
- a Btk.405.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő - a Btk.13.§ (3) bekezdése értelmében társtettesként elkövetett - tartozás fedezete elvonása büntettének (*tényállás 4. pont*);
- a Btk.282.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő - a Btk.14.§ (1) bekezdése értelmében felbujtóként elkövetett - bűnpártolás büntettének (*tényállás 2. pont*); és
- 2 rendbeli a Btk.345.§-ában meghatározott hamis magánokirat felhasználása vétségének, melyek közül egy cselekmény a Btk.13.§ (3) bekezdése értelmében társtettesként és a Btk.6.§ (2) bekezdése értelmében folytatólagosan elkövetett (*tényállás 1/A., 1/B., 1/C. és 1/F. pont*), egy cselekmény pedig a Btk.14.§ (1) bekezdése értelmében felbujtóként elkövetett (*tényállás 2. pont*);

II.rendű vádlottcselekményeit

- a Btk.372.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés a) pontja szerint minősülő - a Btk.14.§ (2) bekezdése értelmében bűnsegédként és a Btk.6.§ (2) bekezdése értelmében folytatólagosan elkövetett - sikkasztás büntettének (*tényállás 1/A., 1/B., 1/C., 1/D., 1/E. és 1/F. pont*);
- a Btk.405.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő - a Btk.13.§ (3) bekezdése értelmében társtettesként elkövetett - tartozás fedezete elvonása büntettének (*tényállás 4. pont*);
- a Btk.282.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő - a Btk.14.§ (1) bekezdése értelmében felbujtóként elkövetett - bűnpártolás büntettének (*tényállás 2. pont*); és
- 2 rendbeli a Btk.345.§-ában meghatározott hamis magánokirat felhasználása vétségének, melyek közül egy cselekmény a Btk.13.§ (3) bekezdése értelmében társtettesként és a Btk.6.§ (2) bekezdése értelmében folytatólagosan elkövetett (*tényállás 1/A., 1/B., 1/C. és 1/F. pont*), egy cselekmény pedig a Btk.14.§ (1) bekezdése értelmében felbujtóként elkövetett (*tényállás 2. pont*);

III.rendű vádlottcselekményeit

- az 1978. évi IV. törvény 244.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő bűnpártolás büntettének (*tényállás 2. pont*) és
- az 1978. évi IV. törvény 276.§-ában meghatározott magánokirat-hamisítás vétségének (*tényállás 2. pont*);

IV.rendű vádlottcselekményeit

- a Btk.282.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő - a Btk.14.§ (2) bekezdése értelmében bűnsegédként elkövetett - bűnpártolás büntettének (*tényállás 2. pont*) és
- a Btk.372.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő - a Btk.6.§ (2) bekezdése értelmében folytatólagosan elkövetett - sikkasztás büntettének (*tényállás 3. pont*); míg

V.rendű vádlottcselekményét az 1978. évi IV. törvény 244.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő - az 1978. évi IV. törvény 21.§ (2) bekezdése értelmében bűnsegédként elkövetett - bűnpártolás büntettének (*tényállás 2. pont*) minősítette.

A Btk.81.§ (1)-(3) bekezdése értelmében I.rendűés II.rendű vádlottakkal szemben öt évtől tizenöt évig, IV.rendű vádlottal szemben három hónaptól négy év hat hónapig terjedő szabadságvesztést lehetett kiszabni. III.rendű vádlottesetében az 1978. évi IV. törvény 85.§ (1)-(3) bekezdése szerinti halmazati büntetés két hónaptól négy évet el nem érő tartamú szabadságvesztésig terjedhetett, míg V.rendű vádlott vonatkozásában az alkalmazható büntetési tételkeret alsó határa két hónappal, a felső határa pedig három évvel egyezett meg.

A Btk.80.§ (2) bekezdése szerint számított középérték I.rendűés II.rendű vádlottak tekintetében tíz év, IV.rendű vádlottat érintően két év négy hó tizenöt nap volt.

A cselekmények megváltozott minősítése szükségessé tette a büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezők ismételt áttekintését és elemzését.

I.rendűés II.rendű vádlottak terhére kellett értékelni a társas elkövetést, a kettőt meghaladó bűnhalmazatot, valamint a folytatólagosságot, mely utóbbi IV.rendű vádlottvonatkozásában sem volt figyelmen kívül hagyható. II.rendű vádlottkorábban került már összeütközésbe a törvénnyel, visszaesőnek nem minősülő bűnismétlő, mely szintén súlyosbító körülmény.

Ezzel szemben mindenekelőtt a bűncselekmények elkövetése óta eltelt rendkívül hosszú időre szükséges utalni, annak hangsúlyozásával, hogy az elmúlt nyolc esztendő számottevő részében I.rendű, II.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak büntetőeljárás hatálya alatt is állottak. A szóban forgó személyeket ugyanis már 2009-ben kihallgatták gyanúsítottként és velük szemben a Tolna Megyei Főügyészség 2010 szeptemberében vádat emelt. Ezt tehát nyilvánvalóan a javukra kellett értékelni; némileg kisebb nyomatékkaal azonban III.rendű vádlottesetében, miután az időmúlás - külföldre szökésére visszavezethetően - részben neki is felróható volt.

I.rendű és II.rendű vádlottak tekintetében további enyhítő körülmény a **kft2** közreható magatartása, az a körülmény, hogy a tulajdonába került takarmánykukorica ellenőrzése terén nem tanúsított kellő körültekintést.

I.rendű, III.rendű, IV.rendű és V.rendű vádlottak büntetlen előélete szintén enyhítő, ez esetben is csekélyebb súllyal III.rendű vádlotttekintetében, mivel utóbb próbára bocsátották, illetve pénzbüntetésre ítélték.

A bűnsegédi bűnrészességet kizárólag IV.rendű és V.rendű vádlottak vonatkozásában lehetett figyelembe venni, mert II.rendű vádlottközreműködésének jellege, aktív szerepvállalása e körülmény enyhítő hatását teljesen háttérbe szorította. Ugyanakkor a megromlott egészségi állapota nagy nyomatékkaal bírt.

I.rendű vádlotthárom-, III.rendű és V.rendű vádlottak egy-egy kiskorú gyermek tartásáról gondoskodnak, mely a javukra értékelendő.

Ilyen körülmények között helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor I.rendű, II.rendű és III.rendű vádlottak vonatkozásában - a javukra szóló tényezők nagyobb számára és nyomatékára tekintettel - lehetőséget látott a büntetési tételnél enyhébb büntetés alkalmazására. Így I.rendű és II.rendű vádlottakkal szemben a Btk.82.§ (2) bekezdés b) pontján alapuló szabadságvesztés, illetve III.rendű vádlotttekintetében az 1978. évi IV. törvény 87.§ (2) bekezdés e) pontján alapuló pénzbüntetés kiszabása megfelel a büntetési céloknak, azok megváltoztatására - súlyosbítására vagy további mérséklésére - nincs törvényes indok és lehetőség.

III.rendű vádlottat érintően azonban a pénzbüntetés átváltoztatására vonatkozó rendelkezés nem állt összhangban az 1978. évi IV. törvény 52.§-ában megfogalmazottakkal. Ezért azt a másodfokú bíróság azzal egészítette ki, hogy a pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 1.500 forintonként kell egy-egy napi fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

Az 1978. évi IV. törvény 99.§ (1) bekezdése értelmében a kiszabott szabadságvesztésbe - a házi őrizet mellett - beszámítandó kényszerintézkedés összefoglaló neve az előzetes fogvatartás. Ezt a kifejezést kellett tehát használni, amikor a másodfokú bíróság a 2009. évi október hó 9. napjától a 2009. évi október hó 10. napjáig őrizetben töltött idő beszámításáról rendelkezett.

III.rendű vádlotta bűncselekmény elkövetése során minimálisan 23.312.000 forintra tett szert, melyre az 1978. évi IV. törvény 77/B.§ (1) bekezdésében írtak szerint vagyonekobbzást kellett elrendelni.

IV.rendűés V.rendű vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés - hozzávetőlegesen nyolc év elteltével - eltúlzottan szigorú, ezért az előbbi a Btk.65.§ (1) és (3) bekezdései alapján, míg az utóbbit az 1978. évi IV. törvény 72.§ (1) és (5) bekezdései alapján kettő-, illetve egy évre próbára bocsátotta.

IV.rendű vádlottesetében a Btk.74.§ (1) bekezdés a) pontján alapuló vagyonekobbzás összege helyesen 1.878.000 forint, illetve az a 2.000 euró, melyet a Magyar Államkincstár Bü.90.461 szám alatt letétként kezel. Ezen túlmenően a másodfokú bíróság a 280.000 forintot a vele szemben alkalmazott vagyonekobbzás és bűnügyi költség biztosítására - a Be.157.§ (1) bekezdésében írtak folytán - visszatartani rendelte.

Ugyanakkor a másodfokú bíróság IV.rendűés V.rendű vádlottak esetében a szükségtelenné vált további - a feltételes szabadságra, az előzetes mentesítésre és előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó - rendelkezéseket mellőzte.

Ennyiben a büntetőjogi jogkövetkezményeket sérelmező, enyhítésre irányuló fellebbezések megalapozottak voltak.

I.rendűés II.rendű vádlottak által a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 339.§ (1) bekezdése, valamint a 344.§ (1) bekezdése alapján egyetemlegesen megfizetendő kártérítés összege helyesen 745.698.950 forint. Ezzel összefüggésben az 1990. évi XCIII. törvény 42.§ (1) bekezdés a) pontja alapján kötelesek továbbá - az állami adóhatóság felhívására, az abban írt módon és időben - 1.800.000 forint le nem rótt illetéket is egyetemlegesen megfizetni.

Ennyiben tehát a másodfokú bíróság - a Be.372.§ (1) bekezdésében írtak szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének a cselekmények minősítésére, a büntetőjogi

jogkövetkezményekre és a megítélt polgári jogi igényre vonatkozó részét megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, mégis azzal a pontosítással, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletét a 2016. január 29-én és a 2016. március 11-én megtartott nyilvános tárgyalás alapján hozta meg, majd azt 2016. március 24-én hirdette ki.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

Pécs, 2017. május 5.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Szekszárdi Törvényszék 8.B.125/2015/17. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.30/2016/15. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2017. évi május hó 5. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Krémer László s.k.
a tanács elnöke